

Arrest

nr. 55 737 van 8 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 2 november 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 september 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 29 november 2004 een asielaanvraag in. Op 11 april 2006 neemt de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen de beslissing waarbij de vluchtelingenstatus wordt geweigerd. Het cassatieberoep bij de Raad van State tegen deze beslissing wordt op 29 februari 2008 verworpen bij arrest nr. 180.320.

Op 7 juni 2006 wordt aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 23 juni 2006 doet verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van het toenmalig geldende artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Op 4 december 2006 meldt verzoeker zijn voorgenomen huwelijk met mevrouw L.D., het huwelijk wordt geannuleerd door mevrouw L.D.

Op 26 juni 2007 meldt verzoeker zijn voorgenomen huwelijk met mevrouw N.M.

Op 3 januari 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Na een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Gent op 19 november 2008, wordt op 9 januari 2009 het huwelijk tussen verzoeker en zijn partner voltrokken.

Op 29 januari 2009 dient verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn echtgenote.

Op 26 mei 2009 wordt een positief samenwoonstverslag opgesteld.

Op 4 juli 2009 ontvangt verzoeker een F-kaart.

Op 9 augustus 2010 doet verzoekers echtgenote een aangifte van schijnhuwelijk.

Op 1 september 2010 wordt een negatief samenwoonstverslag opgesteld.

Op 9 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 4 oktober 2010. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van E.A.E. (...), geboren te (...) op (...), van Syrische nationaliteit.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing: Artikel 42 quater, § 1, 4 ° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer van de echtgenoten.

Uit het relatieveverslag van 01.09.2010 opgemaakt te Gent blijkt dat betrokkenen sinds 01.02.2010 niet meer onder hetzelfde dak wonen. Dit werd verklaard door de echtgenote, mevrouw M.N. (...).

Betrokkene en de echtgenote zijn uit elkaar; de echtscheiding moet echter nog ingezet worden. Bovendien is betrokkene voor onbepaalde tijd terug naar Syrië.(,,,)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging. Verzoeker voert tevens een manifeste beoordelingsfout aan.

“Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing’.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is. Zo wordt verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied beëindigd enkel en alleen omdat de wettelijke samenwoning zou zijn stopgezet.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren.

Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoeker, uitsluitend gebaseerd op het feit dat op basis van de eenzijdige verklaring van verzoekers echtgenote de wettelijke samenwoning zou zijn stopgezet, geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat evenwel verweerder heeft nagelaten zich voldoende te informeren minstens verzoeker te horen hieromtrent.

Dat de beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Dit is in casu niet gebeurd nu, alvorens een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, verzoekers verdediging/standpunt niet werd gehoord.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting door verweerder ernstig werd geschonden.

Verzoeker merkt op dat hij volledig ter goeder trouw is.

Verzoeker merkt op dat hij geenszins voor onbepaalde tijd teruggekeerd is naar Syrië.

Verzoeker heeft slechts enkele weken in Syrië verbleven en is dan naar België teruggekeerd.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder."

2.2. In zijn repliekmemorie benadrukt verzoeker dat de bestreden beslissing uitsluitend is gebaseerd op de eenzijdige verklaring van zijn echtgenote.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voor genoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift aan het niet eens te zijn met de motivering van de bestreden beslissing. Hij stelt volledig ter goeder trouw te zijn en geenszins voor onbepaalde tijd te zijn teruggekeerd naar Syrië. Hij betoogt slechts enkele weken in Syrië verbleven te hebben, waarna hij naar België terugkeerde. Hieruit blijkt duidelijk dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, doch het er niet mee eens is. De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling duidelijk gemotiveerd dat de gezamenlijke vestiging tussen verzoeker en zijn echtgenote werd beëindigd, zodat verzoekers verblijfsrecht beëindigd kan worden. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

Waar verzoeker meent dat hij niet de mogelijkheid had op een afdoende wijze zijn verweer en argumenten te formuleren. Verweerder heeft nagelaten zich voldoende te informeren, minstens verzoeker te horen hieromtrent. De Raad wijst erop dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet) (cf. RvS 8 september 2005, nr. 148.666; RvS 11 januari 2006, nr. 153.505). Ook de hoorplicht is niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575).

Het horen kan enkel in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel worden vereist. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Het horen betekent niet dat verzoeker mondeling diende te worden gehoord, maar dat hij de mogelijkheid moet hebben gekregen om zijn standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers echtgenote op 9 augustus 2010 een aangifte van schijnhuwelijk heeft gedaan. Verzoekers echtgenote verklaarde tevens dat verzoeker

tijdelijk naar Syrië is teruggekeerd. Naar aanleiding van deze informatie heeft verweerder per brief op 11 augustus 2010 de burgemeester van de stad Gent verzocht om een grondig relatieverslag op te stellen en na te gaan of betrokkene nog samen met zijn echtgenote woont. Tevens werd gevraagd om betrokkenen uitgebreid te ondervragen over de relatie en hun eventuele samenwoning. Op 1 september 2010 werd de samenwoning gecontroleerd door de politie. Enkel verzoekers echtgenote werd aangetroffen. Zij verklaarde dat haar echtgenoot niet aanwezig is en dat ze uit elkaar zijn en sinds 1 februari 2010 niet meer samenwonen, dat de scheiding nog moet gebeuren en dat haar echtgenoot voor onbepaalde tijd terug naar Syrië is.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…) Reden van de beslissing: Artikel 42 quater, § 1, 4 ° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer van de echtgenoten.

Uit het relatieverslag van 01.09.2010 opgemaakt te Gent blijkt dat betrokkenen sinds 01.02.2010 niet meer onder hetzelfde dak wonen. Dit werd verklaard door de echtgenote, mevrouw M.N. (...). Betrokkene en de echtgenote zijn uit elkaar; de echtscheiding moet echter nog ingezet worden. Bovendien is betrokkene voor onbepaalde tijd terug naar Syrië.(,,,)”

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer.”

Uit het voorgaande blijkt dat de beëindiging van het verblijf van een familielid van een burger van de Unie in het kader van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet slechts mogelijk is in de gevallen opgesomd in § 1 van voornoemde bepaling. Punt vier voorziet onder meer dat het verblijfsrecht kan worden beëindigd wanneer er geen gezamenlijke vestiging van de gehuwden meer is.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verweerder het verblijf heeft beëindigd omdat er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624). De Raad dient voor de uitoefening van zijn wettigheidstoezicht, zich dan ook te plaatsen op het ogenblik van de bestreden beslissing.

Verweerder heeft vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verweerder heeft zich hierbij gebaseerd op het samenwoningverslag van 1 september 2010. In tegenstelling tot verzoekers bewering in het verzoekschrift heeft verweerder zijn beslissing niet louter op de verklaringen van zijn echtgenote gebaseerd. Verweerder heeft de doorslaggevende elementen van het samenwoningverslag overgenomen in de motieven. Het samenwoningverslag bevat de verklaringen van verzoekers echtgenote, doch ook de vaststellingen van de politie. Uit het samenwoningverslag blijkt dat verzoeker niet kon worden aangetroffen, dat betrokkenen sinds 1 februari 2010 niet meer samenwonen, dat verzoeker voor onbepaalde tijd terug naar Syrië is en dat de partners uit elkaar zijn doch dat de echtscheiding nog moet worden ingezet.

Verzoeker betwist niet dat zij sinds 1 februari 2010 niet meer onder hetzelfde dak wonen. Hij betwist niet dat hij en zijn echtgenote uit elkaar zijn en dat de echtscheiding nog moet worden ingezet. Hij betwist evenmin dat hij voor enkele weken teruggekeerd is naar Syrië. Hij betwist enkel dat hij voor onbepaalde tijd zou zijn teruggekeerd naar Syrië.

De Raad stelt vast, in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier, dat verweerder wel degelijk een grondig onderzoek heeft gevoerd. Verweerder is niet louter voortgegaan op de aangifte van een schijnhuwelijk, doch heeft tevens een grondig onderzoek laten uitvoeren in verband met hun samenwoning en relatie. Verweerder heeft zich gebaseerd op dit samenwoningverslag bij het nemen van zijn beslissing. Verzoeker ontkent niet dat hij voor enige weken naar Syrië is teruggekeerd, doch benadrukt dat dit niet voor onbepaalde tijd was. Hij betwist evenmin dat hij op het ogenblik van de samenwoningcontrole zich in Syrië bevond, zodat het niet onzorgvuldig is van verweerder om verder te gaan op de verklaringen van de echtgenote en de vaststellingen van de politie in het relatieverslag. Verzoeker laat na uiteen te zetten welke gegevens foutief zouden zijn of met welke gegevens verweerder geen rekening heeft gehouden en die er wel toe deden. Verzoeker toont dan ook niet aan dat verweerder onzorgvuldig te werk zou zijn gegaan bij de feitenvinding. Het is evenmin kennelijk onredelijk van verweerder om op grond van dit samenwoningverslag samen met de verklaringen van de echtgenote te oordelen dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. De beslissing waarbij het verblijfsrecht wordt beëindigd op grond van artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet is niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig genomen.

Een schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of een manifeste beoordelingsfout wordt dan ook niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN